

Добре обучен да разчита езика на тялото, специален агент Вон Робъртс бе абсолютно сигурен, че тази среща ще завърши с пълен провал.

Но слава богу, това не бе неговата среща. Злощастното рандеву бе между атрактивна жена с червеникавокестенява коса, която привлече погледа му в мига, в който влезе в кафенето, и някакъв пич с раирана риза на banker, очевидно решен да постави рекорд на Гинес за най-дълъг и скучен разказ.

Жената през цялото време кимаше и се усмихваше, насилвайки се да изглежда заинтересована. Премигна, опита се да преглътне прозявката си, след което отпи от кафето пред себе си, за да прикрие досадата си.

Вон се усмихна. Предположи, че това бе или „среща на сляпо“, или запознанство онлайн, тъй като жената влезе в кафенето, спря за миг, огледа се и чак тогава се упъти към масата на Раираната риза с колеблива усмивка. От начина, по който се развиваха нещата, той също така предполага, че срещата щеше да бъде първата и последната между тях, макар че жената продължаваше да се усмихва учтиво, докато мъжът не спираше да плямпа.

Едно от най-важните правила при първа среща бе да се задават въпроси. Вон знаеше това от личен опит. Жените харесват мъже, които се интересуват от тях и им задават въпроси, а също така им обръщат внимание и изслушват отговорите им. Като мъж, професионално обучен да задава въпроси и да обръща внимание на отговорите, той имаше голямо предимство в отношенията си с жените.

Раираната риза от своя страна очевидно бе пропуснал да си води записки по време на тази лекция.

Връщайки се към собствената си работа, Вон извади те-

лефона и провери имейлите. Имаше да убие десет минути, преди да се срещне с по-малкия си брат Саймън и неговата нова приятелка в ресторанта зад ъгъла, и беше изпълнен с любопитство.

За пръв път щеше да види Изабел, с която брат му започна да излиза преди три месеца. Но Саймън я бе споменавал повече от веднъж, което говореше достатъчно за отношенията им. Също като него, брат му избягваше да споделя за личния си живот или за някоя жена пред останалите членове на семейството. Това на свой ред подтикваше силно традиционната им майка (и ревностна католичка като повечето ирландски жени) да задава много въпроси с надеждата поне един от синовете ѝ най-сетне да се задоми и да я зарадва с внуци. Тя вече бе отписала Вон като загубена кауза (самата идея човек на трийсет и четири години да е все още ерген бе абсолютно неирландска) и залагаше всичките си надежди на Саймън.

И ето че сега малкото му братче за пръв път бе пожелало да го запознае със своето момиче. Естествено, Вон бе получил стриктни инструкции от майка си веднага след края на срещата да ѝ докладва подробно всичко за девойката.

Висок мъжки смях наруши обичайното жужене на разговорите в кафенето, прекъсвайки мислите на Вон. Той вдигна очи от телефона си, предполагайки, че срещата, която бе наблюдавал преди малко, е тръгнала в по-добра посока. Нищо подобно.

Раираната риза не просто не спираше да плямпа, но и започна да се смее на собствените си истории, защото очевидно беше не само готин мъж със скъп костюм и усет към блестящите разговори, но също така забавен и бликащ от хумор. Несъмнено той така си мислеше.

Жените харесват самоуверените мъже. Но като мъж, който никога не бе имал проблеми с нежния пол, Вон знаеше, че жените освен това искат някого, който да проявява искрен интерес към личността им и да желае да я опознае. А Раираната риза очевидно се проваляше с гръм и трясък в това отношение.

Вон видя жената да прави предпазлив жест към сервитьора за сметката. Обзет от любопитство, той се загледа, за да проследи как ще се развият събитията. В следващия миг, докато

Раираната риза отвори уста, за да си поеме дъх, тя бързо и с усмивка се намеси в разговора и взе думата. Усмивката ѝ накара самовлюбения глупак да млъкне, макар и временно. Така трябваше.

Тя имаше страхотна усмивка.

От този момент Вон прикова цялото си внимание върху нея и започна внимателно да я изучава. Червено-кестенявата ѝ коса падаше по раменете в стилна раздвижена прическа. Всъщност всичко в нея изглеждаше стилно и на място – от блузата в цвят слонова кост до тясната сива пола молив и лекия летен шал около врата. Според него тя бе около трийсетгодишна и очевидно имаше сериозна професия, съдейки по отличната кройка на дрехите и скъпите класически обувки.

С други думи, беше умна, привлекателна и очевидно самотна. Той можеше да се справи с това.

След няколко минути Раираната риза стана от масата, правейки категоричен жест, с който все едно казваше: „*Няма проблеми, аз също имам работа*“. Очевидно имаше къде да отиде, защото беше не само хубав, забавен и с добра работа, но също така и *много важен*.

Несъмнено.

Сега беше ред на Червенокосата да вземе решение. Можеше да избере лесния път: „*Ще ви пиша имейл, може да се срещнем пак*“ и никога да не му пише, или да избере по-трудния, но по-честен начин: „*Беше ми приятно, но просто не чувствам никаква връзка между нас*“.

Раираната риза посочи телефона си. „*Да ви се обадя ли някой път?*“ – и изчака да чуе отговора.

Вон зачака с него.

Жената поклати глава със съжаление.

Интересът на Вон мигновено нарасна. Като мъж, който високо ценеше честността в личните отношения, той хареса стила на тази жена. Беше необходим кураж човек да остане верен на истината при тези обстоятелства.

Очевидно бе, че Раираната риза не очакваше отхвърляне, и Вон почувства неочаквана симпатия към него. Гледаше го как пита нещо жената. Каква ирония, че избра точно този момент най-накрая да ѝ обърне внимание и да ѝ предостави възможността и тя да говори. Отговорът ѝ явно беше милостив и

любезен, защото той кимна и тръгна към вратата с объркана физиономия.

Веднага след като бърборкото излезе, тя въздъхна с облекчение и извади мобилния си телефон от чантата.

Вон наблюдаваше как кръстоса дългите си крака и се настана удобно на стола.

Какъв срам! Да оставиш жена като тази сама и в лошо настроение в петък вечерта!

Пълен провал – написа Сидни Синклер на най-добрата си приятелка Триш, която ѝ помогна да си направи профил за запознанства миналата събота след бутилка хубаво червено вино. Тогава идеята за запознанство по интернет ѝ се стори вълнуваща и забавна – и може би продължаваше да е такава. Но дотук резултатът беше плачевен.

Ерген №1 се оказа пълен провал. Не спря да дрънка. Говори прекалено много.

След няколко секунди получи отговор.

Да се говори на първа среща не е ли добре?

Триш, разбира се, се опитваше да придаде положителен нюанс на нещата. Като щастливо омъжена, с едно дете, най-близка приятелка на самотна трийсет и три годишна жена, това беше част от приятелството.

Да, но не и като магарето от „Шрек“ – написа в отговор Сидни.

Ау. Това наистина не е добре.

Без майтап. Уилям – Ерген №1 – първоначално имаше голям потенциал. Работеше в инвестиционния бизнес. Следователно двамата имаха общи интереси и сигурни теми, по които можеха да говорят, но това означаваше и тя да участва в разговора. Той беше казал, че обича да пътува, да ходи на кино и да посещава нови ресторанти. Всичко това попадеше твърдо в графата „Плюсове“.

Онова, което не бе споменал в профила си, бе, че обичаше да говори за тези неща с обременяващи ума подробности.

Сидни си даваше сметка, че на първа среща човек може да бъде малко по-нервен и да говори повече, за да компенсира нервността си, но Уилям въобще не изглеждаше нервен, дори напротив – беше напълно уверен в себе си, а това определено също бе голям минус.

Едно от нещата, които Сидни реши, когато се върна в Чикаго след осем години в Ню Йорк, бе, че трябва да си изработи стратегия за срещите с мъже. Бяха минали шест месеца, от както развали годежа с вече бившия си приятел – достатъчно време да поскърби и да преживее провалената си връзка.

Завръщането в родния ѝ Чикаго беше шанс да започне отначало и да си създаде нови възможности за развитие. Сидни реши да заложи на уменията и професионалния си опит. Като директор на една от най-успешните частни капиталови фирми в страната, тя имаше отлични инстинкти за преценка дали една компания е добра, или лоша инвестиция. Тези инстинкти всъщност бяха причината преди три месеца новата ѝ фирма да се свърже с нея в инвестиционната банка в Манхатън, където работеше, и да я покани да управлява частен фонд от четири милиарда долара, който бяха основали наскоро.

Сега просто трябваше да приложи същите инстинкти и в личния си живот. За да има успех, тя трябваше да бъде отворена към нови предложения, но също така да решава бързо и да отхвърли кандидатите, които не изглеждаха особено добра дългосрочна инвестиция.

Някой би я упрекнал, че подхожда прекалено прагматично, дори резервирано и надменно. Други може би щяха да кажат, че когато става дума за любов, трябва да следва сърцето, а не разума.

В момента това нямаше значение.

– Поне кафето е добро.

Плътен и дрезгав мъжки глас прекъсна мислите ѝ. Сидни вдигна поглед от телефона и...

Опа! Изненада.

Беше той. Сексапилният мъж, когото забеляза в мига, в който влезе в кафенето. Беше висок и неприлично привлекателен, въпреки твърде консервативния сив костюм

и синята вратовръзка, които носеше. Може би причината бе късо подстриганата му гъста кафява коса. Или милите лешникови очи. Или силната изваяна челюст с едва набола, секси брада.

Колко жалко, че не знаеше за какво говори той.

– Кафето ли? – попита. – В сравнение с какво?

– С разговора ви – отговори той. – Вашата среща, струва ми се, не протече много добре.

– И вие забелязахте това, така ли?

Не беше сигурна как да тълкува факта, че този прекрасен непознат бе обърнал внимание на нейната среща.

– Да. Но само защото съм обучен да забелязвам тези неща. – Той ѝ се усмихна подкупващо. – А не защото съм подъл перверзник, който обича да подслушва чужди разговори.

– Може би точно това ще каже един перверзник.

– Така е. – В очите му проблесна закачливо пламъче. – Бих могъл да ви покажа значката си, ако това ще ви накара да се чувствате по-спокойна.

Сидни го огледа по-внимателно. Споменаването на „значка“ означаваше, че принадлежи към Силите на реда. Всъщност можеше да се предположи – от него се излъчваше силната аура на човек, свикнал да бъде от страната на правото и закона.

– Защо имам чувството, че не съм първата непозната жена, на която искате да я покажете?

– Повярвайте ми, много непознати жени са били принудени да я видят. А също и непознати мъже.

С тези думи той дръпна стола срещу нея и седна.

Хм... я го виж ти. Тя посочи стола.

– Какво правите?

Той я погледна изненадано.

– Започвам разговор с вас. Не е ли очевидно?

– Но аз дори не ви познавам.

– Точно затова започвам разговор, за да се запознаем. Като начало можем да започнем с основните неща. Например името ви.

О, ясно. Сидни знаеше точно какво се случва. Този мъж беше видял провалената ѝ среща, явно бе решил, че е самотна, и мислеше, че тя е лесна плячка.

– Няма да ви кажа името си.

– Добре. Значи, ще ви наричам госпожица Доу¹ – отвърна той, без да се смути. – Защо не ми разкажете нещо за себе си, госпожице Доу?

Тя го изгледа с поглед, който казваше: „*Я чупката, приятел*“, усъвършенстван след осем години живот в Ню Йорк.

– О, значи, сега ще играете „доброто ченге“? Колко оригинално.

Тонът му бе закачлив.

– Веднага мога да стана „лошото ченге“, ако искате.

Сидни едва потисна изчервяването, което плъзна по тялото ѝ от неприкрития намек в думите му.

– Обзалагам се, че подобни забележки обикновено вършат добра работа.

– Въпросът е дали ще подействат на вас.

– Въобщо не се надявайте.

– По дяволите. Значи, се налага да сменя тактиката.

– И на мен ми беше приятно да си побъбрим. Но за нещастие – тя погледна часовника си, – трябва да отида на вечеря.

Неочаквано изражението му стана по-сериозно и по-искрено.

– Добре, чуйте ме. Може би постъпих малко нахално. Обикновено измислям по-остроумна първа реплика, последвана от остроумен диалог за свалка, с който да ви очаровам и предразположа. Дааа... виждам скептичния ви поглед, но трябва да ми повярвате, става дума за качество. Само че също като вас и аз трябва да отида някъде. Нямам време. Простата истина е, че привлякохте вниманието ми в мига, в който влязохте в кафенето. Затова искам да науча повече за вас. Не е необходимо да ми давате телефона си, нито дори да ми казвате името си. Просто можем да се видим утре по същото време тук. Аз ще ви почерпя чаша кафе, ще поговорим и вие ще решите дали наистина съм задникът, който мислите, че съм. – Лека усмивка изви устните му. – Но може и да ви изненадам.

Уверен в себе си, умел във флирта и безумно привлекателен. Това беше смъртоносна комбинация, която според Сидни винаги бе вършила работа за този мъж. Можеше просто да отговори „Защо не?“, да се срещне с него утре и ако се окаже-

¹ Имената Джон или Джейн Доу в САЩ се използват за неидентифицирани лица. – Б. пр.

ше толкова наперен и самомнителен, колкото си мислеше, че е, просто щеше да сложи край на всичко. Тя щеше да получи чаша безплатно кафе, евтино забавление и приятния трепет, че мъж като него я сваля.

Но...

Но проблемът бе, че тя познаваше този мъж. Беше излизала на срещи с този мъж. По дяволите – дори се беше сгодила за този мъж! Манхатън бе претъпкан с мъже като него: самоуверени, добре изглеждащи и хлъзгави. И тя бе напълно наясно как щяха да се развият нещата, защото веднъж вече бе минала по този път с Броуди. Утре този мъж нямаше да бъде задник, а точно обратното – щеше да бъде забавен, умен, духовит и кафето щеше да се превърне в питие, питиетата във вечеря, и тя щеше да чувства трепетно вълнение в стомаха си... Дрън, дрън, дрън.

О, Сидни вече бе приключила с този мъж.

Защото, в интерес на истината, всяка жена, която си позволила да завърти любовна връзка с подобен представител на противоположния пол, първо и преди всичко трябваше да пренебрегне и да забрави един важен факт.

Този мъж бе лоша инвестиция.

А тя го знаеше по-добре от когото и да било. Знаеше го от личен опит.

Логичната част от мозъка ѝ осъзнаваше, че този мъж с лешникови очи и тъмна, едва набола брада, който седеше точно пред нея, не ѝ беше направил нищо лошо. Поради това се усмихна и се насили да бъде учтива.

– Много мило от ваша страна да ме поканите. Но за нещастие, ще трябва да ви откажа.

– Супер! – Той кимна, сякаш беше очаквал точно този отговор. Сетне изведнъж свъси вежди и наведе глава. – Чакайте... какво казахте?

Сидни прехапа устни, за да не се размее. *Охо... не беше свикнал да чува откази.* Когато по-късно разкажеше историята на Триш, обърканото изражение на лицето му щеше да бъде гвоздеят на програмата.

– Опасявам се, че ще трябва да пропусна тази среща утре – обясни тя.

Изражението му се промени и стана разбиращо.

– О, да. Защото имате други планове, нали?

Тя поклати глава.

– Всъщност нямам. Просто това бе едно ясно „не“. Отказ.

– Хм. – Той скръсти ръце на гърдите си, възползвайки се от спечеленото време, за да помисли. – Трябва да призная, че очаквах по-различен отговор.

О, да, и аз се досетих за това.

– Може ли да попитам защо? – продължи готиният непознат.

– Просто мисля, че не сте мой тип – отвърна тя, за да опрости нещата.

– Интересно. Значи, успяхте да определите какъв тип съм само след петминутен разговор?

Сега той я настъпи.

– Да.

– Впечатляващо. Вижте, работата ми е да преценявам и разгадавам хората. Така че съм заинтригуван да чуя дали наистина сте толкова добра, колкото си мислите, че сте.

Сидни му хвърли насмешлив поглед.

– Скъпи, ти отлично знаеш какъв тип си. Както и всяка самотна жена над трийсет години.

– Аха, разбирам. – Той се облегна на стола и направи подканващ жест с ръка. – Сега вече наистина трябва да чуя всичко.

Тя знаеше, че това не бе точно разговорът, който искаше да води с напълно непознат човек в кафене. Преди всичко нямаше смисъл. И освен това наистина се налагаше да тръгва. Пък и той твърдеше същото.

Но очите му я предизвикваха.

Почувства тръпката от адреналина, който забушува в кръвта ѝ в отговор на мълчаливото му предизвикателство. Преди години, когато за пръв път започна да работи като инвестиционен банкер в Манхатън, познаваше много мъже, които смятаха, че ще я сплашат с подобна тактика.

Но всички те грешаха.

Така че тя също се настани удобно в стола си. Опита се да бъде колкото може по-дипломатична в отказа си, но щом този мъж настояваше за отговори, щеше да ги получи.

– Добре. – Очите ѝ го огледаха преценяващо. – Вие сте на трийсет и четири или и пет години, работите на заплата, никога не сте били женен. Смятате, че някой ден може и да се задо-

мите, да речем, когато станете на четиресет, но засега работите усилено и много, затова искате и да се забавлявате много. Имате склонност да се срещате с жени в края на двайсетте, по-близо до трийсетте години, защото жените в началото на двайсетте ви изглеждат прекалено млади, а жените след трийсет ви дразнят с навика си след третата среща да говорят само за брак и деца. Вие излизате няколко пъти с едно момиче, забавлявате се страхотно заедно, но когато тя започне да говори и да ви подтиква към нещо по-сериозно, се прехвърляте към друга, чудейки се защо тези жени не могат да се задоволят само със срещи и всички приятни и готини неща, свързани с тях, без да бълнуват за сватбени камбани. И защо точно сега ще искате да се обвържете с някоя персона от женски пол? За толкова привлекателен мъж като вас светът е само една голяма сладкарница, пълна с толкова много вкусни угощения и изкусителни за сетивата удоволствия, че не сте способен да изберете само едно. Така че се въртите из магазина с видимо здравословното си его, опитвайки толкова от стоката, колкото могат да поберат ръцете ви... просто защото можете да го направите.

Когато свърши, Сидни си пое дълбоко дъх и се почувства странно добре. Наистина добре. За последните шест месеца след скъсването с Броуди бе така нахъсана и решена да продължи напред и да се държи, все едно нищо не се е случило, пред приятели, роднини и колеги, че се нуждаеше от отдушник. И сега се чувства страхотно, защото най-накрая успя да даде израз на раздразнението си. Да си го изкара... на този мъж очевидно. *По-добре на него, отколкото на някой друг* – помисли си тя. Едва ли щеше да го види отново.

Той сложи ръце на масата.

– Добре. От името на цялото мъжко население на Земята, позволете ми да бъда първият, който ще се извини за всичко, което *той* е направил.

Сидни присви очи. Беше саркастичен, проникателен и все пак внимателен, като се има предвид онова, което току-що му наговори. Но отговорът му бе прекалено близо до истината.

– Приключихме, нали?

– И аз така мисля. – Непознатият стана от стола. – Да ви е сладко кафето, госпожице Доу.

И излезе от кафенето без повече думи.

Сидни си пое дълбоко дъх и издиша, трепереща. След няколко минути имаше среща със сестра си Изабел и нейния приятел и не искаше да се появи на вечерята разстроена и в лошо настроение.

Забеляза, че мъжът на съседната маса, който бе над шейсет години, я наблюдава с интерес. Очевидно бе станал неволен свидетел на случката.

– Какво? Той ме попита за мнението ми и аз му го казах – отвърна с отбранителен тон тя.

– Просто се чудя какво смятате да правите със следващия, който влезе тук – отвърна спокойно възрастният човек. – Ще трябва да го изнасят в чувал за мъртъвци.

Май беше крайно време да напусне това кафене.